

عنوان مقاله:

بررسی ساختار مدارس ایران از گذشته تا کنون با نگاهی بر روانشناسی رشد

محل انتشار:

اولین همایش بین‌المللی ایده‌های نوین در معماری شهرسازی جغرافیا و محیط زیست پایدار (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

روشنک عابدی -

آزاده شاهچراغی -

خلاصه مقاله:

فضاهای آموزشی بستری است برای رشد علمی و تربیتی انسان‌ها، که نقش عمده‌ای را در توسعه یک جامعه ایفا می‌کند؛ در صورتی که کارایی مناسبی نداشته باشند باعث کاهش بهره‌وری در یادگیری و آموزش می‌گردند. بسیاری از دانش‌آموزان ما در مدارس حضور دارند که قدیمی، نامناسب و حتی ناامن هستند. متوسط طول عمر ساختمان‌های مدارس در ایران 26 سال است. بسیاری نیازمند بازسازی عمده هستند، و هزینه این بازسازی‌ها بسیار قابل توجه است. متأسفانه در ایران، طراحی فضا برای کودکان از توجه کمتری برخوردار است و بیشتر فضاهایی که کودکان در آن قرار می‌گیرند فضاهایی ناکارآمد با کاربری‌های تغییر یافته می‌باشد که فعالیت کودکان را محدود کرده و خلاقیت آنها را مخدوش می‌سازد. ناکارآمدی این فضاها را می‌توان در مولفه‌های کالبدی مانند مساحت، ابعاد و تناسبات، و مولفه‌های زیست‌محیطی از جمله نورگیری، تهویه و دیگر مولفه‌های کیفی از جمله فضاهای رشد خلاقیت جستجو کرد. در سالهای اخیر و دوران معاصر اصول معماری ایرانی در طراحی این ابنیه نادیده گرفته شد و کالبد مدرسه ساختاری یکسان و تعریف‌شده پیدا کرده است؛ بنابراین توجه به طراحی مدرسه بر اساس پارامترهای روانشناسانه و مطابق با خواسته‌های انفرادی و اجتماعی دانش‌آموزان از الزامات طراحان امروزی است.

کلمات کلیدی:

محیط آموزشی، حس مکان، روانشناسی رشد، پیشینه مدارس ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/640989>

